

ното туй обстоятелство, той не забрави певача масторъ Трухильо.

Голѣмыйтъ день приближаваше; балтъ щѣше да са даде на другия день, а Аиша, която бѣ избрала и скронла, за себе си и за Кармена, дрехы, споредъ народныя костюмъ на Маврытъ, отъ боязнь да не бы да не сж съвършено таквизи, попыта вечерята Пикильо.

«Ты не ми ли каза че въ библиотеката на Намѣстника са намѣрва книга, която съдържа живописы на Гренадскытъ древности?»

— Да, госпоже, видѣхъ я; тя е единъ дебель томъ, въ найгорнитѣ полицы; утрѣ зарань ти го донасямъ; бжди спокойна.»

На другия день, когато Аиша са занимаваше съ приготвеніята на бала, видѣ Пикильо че влѣзе въ стаята ѝ! прижълтѣлъ изумѣлъ, и въ неописанно отчаянно положеніе. Той бѣ дошълъ два пѣти до вратата ѝ, и приличаше повече на умрѣлъ отъ колкото на живъ.

«Какво ти станж Пикильо!»

— Най голѣмата отъ сичкытъ злочестины друго не ми остава, освѣнь да са убіѣж, и за туй додохъ да та видѣж първо.

— Да са убіе челоувѣкъ въ деня на бала. . . . Е? да! кажи ми що е, и ти са обѣцавамъ да поправѣж работата.

— Не е възможно никой не може да поправи таквази голѣма бѣда. . . . онъзи ваза хубавата онъзи китайска ваза, която ще подари днесъ Намѣстникътъ на дѣщеря си.

— Е? слѣдователно? извика съ нетѣрпѣніе Аиша.

— И която са купи за петстотинѣ дукаты

— Що станж?

— Не сжществува вече ступи са изгуби са!

— Отъ кого?

— Отъ мене.

— Че какъ?

— Покачихъ са днесъ зараньта на висока стѣлба, за да снемѣж отъ най горнята полица на библиотека-